

KIRSTY

MANNING

De verloren ring

Kate doet onderzoek naar een in 1912
opgegraven collectie sieraden,
en ontdekt daarbij een onverwacht
familiegeheim...

ROMAN

Kirsty Manning

De verloren ring

De Fontein

*Voor Henry, die me opnieuw Londen heeft laten zien.
Blijf nieuwsgierig, avontuurlijk en waarachtig.*

*Schoonheid is waarheid, waarheid schoonheid – dat is al
wat bekend is en wetenswaardig.*

John Keats,
'Ode on a Grecian Urn'

Proloog

Londen, 1666

De smog was zo dik dat ze haar schort over haar mond moest trekken. Haar lange vlechten zaten onder de zwarte schroeiplekken van de rondvliegende vonken. Ze zouden afgeknipt moeten worden; mama zou woedend zijn. Maar ze had het papa beloofd... Ze moest doorzetten, ook al raasden de brullende vlammen door de smalle, geplaveide straatjes.

Nu zou niemand haar nog missen. Mama zou met de baby in de grote sloep zitten, onder London Bridge door varen, beiden in zware wollen dekens gehuld om ze tegen de sintelregen te beschermen. Het meisje had gesmeekt en mama en de baby in de propvolle boot geduwd, terwijl achter hen de vaten met olie en talg de lucht in vlogen en ze mama beloofde zelf op de volgende boot te springen.

'Denk aan de baby. Papa zou...'

Haar woorden werden door de bijtende oostenwind weggeslagen en toen de boot van de kant wegvoer, werd hij door de mist verzwolgen. Op de wal was het een chaos, waar gezinnen koffers uitlaadden en leren emmers vulden met hun kostbaarste spullen. Paarden snoeven van afgrijzen en gooiden hun hoofd achterover. Hoeven stampten op het plaveisel. De oren van de dieren lagen plat naar achteren van angst.

Het meisje was dankbaar dat haar moeder en de kleine Samuel weg waren.

Veilig.

De verhitte schipper had zijn been tegen de houten aanlegsteiger verankerd om de boot stabiel te houden. Hij had zijn hand naar het meisje uitgestoken, maar ze was achteruit gestapt, terug de smog en sintelregen in, had zich omgedraaid en was weggerend.

Ze was heuvelopwaarts blijven rennen – weg van de Theems – tot

ze het silhouet van de torenspits van St. Paul's zag, hoog en grijs tegen de oranje hemel. De stenen van de kathedraal ontploften als buskruit terwijl ze zich een weg drong door de paniekerige menigten die naar de rivier stroomden.

Ze ging nu langzamer lopen, voorzichtiger, keek omlaag om de beekjes lood en poep te omzeilen die over de kinderhoofdjes sijpelden. Ze stak een hand uit om op de tast haar weg langs de muren te vervolgen. Haar vingers veegden langs ruwe houten balken en haar schoenen knerpten over glasscherven.

Het meisje had haar hele leven in deze straten en lanen gewoond en gespeeld, en ze telde ze terwijl ze erlangs liep. Ironmonger, King, Honey, Milk, Wood, Butter... toen Foster Lane.

Bijna thuis.

De panden aan weerskanten van haar huis werden door rode vlammen verzwolgen. Mannen met opgestroopte mouwen probeerden met armzalige emmers water het vuur te doven. De vlammen sisten en loeiden langs de muren omhoog en over de houten dakspanen, alsof ze de mensen beneden uitlachten.

'Maak dat je wegkomt...'

'Het is te laat...'

'... ga naar Blackfriars...'

'... St. Paul's staat in brand...'

Het was te laat om terug te gaan. Zeker nu ze zo dicht bij huis was.

Zeker omdat ze het papa had beloofd...

Het uitzinnige kloggelui van de kerk van St. Mary-le-Bow trok haar naar zich toe en ze schuifelde door de dikke smog. Toen ze het bekende smeedijzeren huisnummer naast haar voordeur voelde, gooide ze zichzelf tegen de deur en duwde hem met geweld open.

Terwijl paarden langs galoppeerden en mensen elkaar verdrongen om op karren te klauteren om naar de dokken of buiten de stadsmuren te komen, lette niemand op het meisje dat nummer tweeëndertig binnenglipte.

Haar borst brandde, alsof het vuur met elke ademhaling diep in haar longen werd gezogen. Tranen welden op, maar ze veegde ze met

haar vieze mouw weg. Dit was geen moment voor zelfmedelijden.

In plaats daarvan liet ze zich in de hal op haar knieën vallen en kroop over het blauwe Perzische tapijt naar het kleine kamertje erachter, papa's speciale werkplaats.

Haastig haalde ze het lint met de eraan vastgebonden sleutel van haar nek. Als hij op reis was, droeg ze hem altijd onder haar kleren, als een talisman die hem naar huis terug zong.

De vuurstorm laaide op. Hitte sloeg door de kapotgeslagen ruiten en de open voordeur. Rondom haar klonk het gedreun van houten balken en instortende huizen. De dakspanen van haar eigen huis begonnen te smeulen en te suizen. De tijd drong.

Het meisje maakte de deur open en haastte zich de smalle trap af.

Even voelde ze opluchting toen ze de koude kelder betrad, het was er zo rustig, zo stil na al het lawaai op straat.

Ze ging op haar hurken zitten om in het zand te zoeken naar de bekende uitstulping. Het was hun geheim en zij moest het in veiligheid brengen; ze wist dat papa het zou begrijpen. Ze had hem beloofd dat ze op mama en de kleine Samuel zou passen, maar met de munten die ze haastig in mama's sjaal had gewikkeld zouden ze het niet lang redden. Ze mompelde een schietgebedje, pakte toen de schep die in de hoek stond en begon te graven.

Dr. Kate Kirby

Boston, heden

Het was glossyredacteur Jane Rivers geweest die Kate voor het Cheapside-verhaal de trip naar Londen aanbood.

Toen het telefoontje kwam, zat Kate aan haar bureau in de bibliotheek van haar authentieke herenhuis in Boston, waar ze rillend onder een grijze wollen deken en met een straalkachel aan haar voeten warme chocola met kaneel zat te drinken. Technisch gesproken was het huis nog steeds van haar ouders – het was al vier generaties in de familie – maar niemand wilde in zo'n tochtig huis wonen, met de vochtige, mufte stank van vroeger.

Niemand, behalve Kate.

De studeerkamer was haar lievelingsplek, en de enige ruimte die ze had geïsoleerd en afgewerkt. Het was een deftige maar comfortabele kamer, met langs drie muren plafondhoge boekenkasten, het bureau van haar overgrootvader en een pauwblauwe bank, waar Kate veel vaker op sliep dan ze wilde toegeven.

Aan de muur tegenover haar bureau hing een ingelijste verkoopfactuur van de eerste stoomboot die haar overgrootouders in 1914 hadden gekocht: de SS *Esther Rose*, genoemd naar haar overgrootmoeder Essie. Op het bureau stond een ingelijste foto van haar heerlijke drie jaar oude nichtje Emma, die haar hond fijnkneep, een kingcharlesspaniël die Mercutio heette. Vreselijke naam voor een hond, maar Molly had erop gestaan. (Kate's zusje had een grote voorliefde voor personages uit de toneelstukken van Shakespeare.) Naast de foto lag een

dagboek, waarmee Kate vier jaar geleden was begonnen. Ze schreef er nu niet meer in, al na de eerste negen maanden eigenlijk niet meer. Maar ze kon het ook niet over haar hart verkrijgen om het weg te doen of in een doos te stoppen, bij de andere herinneringen aan dat jaar.

En nu dit telefoontje. ‘Kun je aanstaande maandag in Londen zijn voor een groot onderzoeksverhaal? Ik denk dat je minstens een week nodig hebt. Ik weet dat het kort dag is...’ Jane’s stem was een en al oostkustklinkers en hoffelijkheid, maar er zat ook iets smekends in.

‘Waar gaat het over?’

‘De Cheapside-juwelen.’

Kate’s huid begon te tintelen. ‘Eindelijk! Wie heb je omgekocht?’

‘Ik heb de cover en beide uitklappagina’s beloofd in ruil voor het exclusieve verhaal. We willen dit publiceren voordat *Time*, *Vogue* of *Vanity Fair* ermee aan de haal gaat. Het Museum of London heeft net vorige week de laatste hand gelegd aan een nieuwe catalogus en enkele restauraties aan de juwelen. Het is de laatste kans om de collectie te bekijken voordat het museum over een jaar of zo naar West Smithfield verhuist. Adverteerders zijn al aan het bieden. De Beers, Cartier... de hele mikmak.’ Ze zweeg, voorzichtig, zo leek het. ‘Aan deze kant van de Atlantische Oceaan is er, eh, een enorme belangstelling voor en er is een smak geld beschikbaar. De concurrentie zal des duivels zijn. De CEO en de voorzitter buitelen over elkaar heen, ze weten zeker dat de mensen door dit soort artikelen weer naar het gedrukte magazine zullen grijpen. Edelstenen zien er in druk zo veel mooier uit dan op een scherm.’

Dat was inderdaad zo. Sieraden aanraken, dat was het mooiste wat er was, maar het op een na mooiste was een prachtig uitgelichte, op kwaliteitspapier afgedrukte foto. Maar het kon Kate niet heel veel schelen hoe het artikel werd gepubliceerd. Haar ging het vooral om het verhaal zelf; dat ze diep in de

geschiedenis kon duiken om uit alle feiten die over het hoofd waren gezien – of vergeten – iets oorspronkelijks te halen.

‘Nou, ik ga zo een vergadering in, dus doe je het of doe je het niet?’ drong Jane aan. ‘Ik heb er een groot budget voor en ik hoef jou niet te vertellen wat een zeldzaamheid dat is tegenwoordig. Maar voor deze serie mag ik alle noodzakelijke reiskosten vergoeden.’

‘Je bedoelt afgezien van de reis naar Londen?’

‘Nou ja, ik neem niet aan dat de juwelen daar aan hun leven zijn begonnen. Dus om te beginnen diamantmijnen.’

‘Ik snap het,’ zei Kate. ‘Ik kan dus een behoorlijk eind weg reizen.’

Jane grinnikte. ‘Ik dacht wel dat je dat zou waarderen.’

‘Bedankt. En dank je wel dat je aan mij hebt gedacht.’

Er viel een ongemakkelijke stilte.

‘Nou ja, de krijtstrepen boven hadden Jocelyn Cassidy van het Smithsonian naar voren geschoven, maar daar was het Museum of Londen niet blij mee... En ik heb begrepen dat jij de huidige museumdirecteur kent, professor Wright uit Oxford?’

‘Uiteraard.’

‘Zij vertelde me dat je onderzoek op dit terrein ongeëvenaard is. En het laatste artikel dat je voor mij hebt gedaan – over Bulgari – was voortreffelijk. Weliswaar vanuit een ongebruikelijke invalshoek, maar dat stond me juist wel aan. Het was eigenzinnig.’

‘De artistiek directeur wilde alleen tijdens de lunch geïnterviewd worden. Belachelijk lange lunches waren dat. Het was letterlijk mijn werk om een week lang elke dag pasta te eten en een karaf chianti soldaat te maken.’

‘Deze keer kan ik je geen eten beloven, ben ik bang! Alleen onschatbare juwelen. Dus, wat denk je ervan? We moeten hier snel mee aan de slag.’

Onschatbare juwelen... en het Museum of London, dacht Kate bij zichzelf. ‘Ik heb momenteel wel een paar dingen

op mijn bordje,' zei ze, zich indekkend. 'Ik kijk even in mijn agenda en bel je dan terug.' Ze beëindigde het gesprek, nadat Jane had beloofd informatie over de collectie door te sturen.

Kate leunde in haar stoel naar achteren en bond haar krullen in een paardenstaart. Ze trok de deken dicht over haar schouders en nipte van de rest van haar chocola terwijl ze in gedachten een lijstje maakte van wat ze moest doen voor ze naar Londen vertrok. In de komende veertien dagen moest ze een verzekeringsrapport schrijven voor haar Zwitserse cliënt. Verspreid over haar bureau lag een serie foto's van enkele archiefstukken die Cartier tijdens de Fashion Week in Parijs wilde exposeren. Daaronder lag de synopsis voor haar postdoctorale fellowship aan Harvard, die volgende week moest worden ingeleverd. Helemaal onderop lag een bruine envelop met de opdruk van een zilveren varen waarin haar echtscheidingspapieren zaten. Die moest ze tekenen voor Jonathans advocaten, dan kon ze weer verder met haar leven.

Alles was geregeld, alles behalve haar hart. Kate zuchtte, reikte naar de envelop en trok toen haar hand terug. Later, beloofde ze.

In plaats daarvan pakte ze de synopsis, trok haar neus op voor de hoeveelheid rode kanttekeningen, stuk voor stuk een fout die ze moest corrigeren. Even later werd haar blik getrokken naar een paar mooie zwarte pentekeningen. Die had ze in cellofaanhoezen gestopt om ze tegen lucht en stof te beschermen, tot ze ze weer in haar archiefkast zou terugdoen.

Op de eerste tekening stonden twee kleine meisjes afgebeeld, lachend, hun hoofden dicht bij elkaar. Ze droegen allebei eenzelfde tuniek en schort, en bij beiden vielen slordige vlechten over hun schouders. De tweede tekening was van een trotse jonge haan, en de derde van een prachtige verzameling rozen, ringen, halskettingen, sinaasappels en druiven, die elkaar allemaal overlaptten zodat er bijna geen wit plekje meer te zien was.

Op de achterkant was in een kinderlijke hanenpoot een soort kruidentheerecept geschreven:

*2 lepels honing
snuffje tijmblaadjes
gemalen peperkorrels
paar druppels citroen (vers)
(toevoegen aan kokende thee of water)*

De laatste schets was van een broche, of misschien een knoop, in de vorm van een roos, in het midden en langs de bloemblaadjes prijkten edelstenen. Kate had geen idee wat voor soort stenen het waren – in zwart-wit kon je dat met geen mogelijkheid zien – maar het ontwerp kwam overeen met de afbeeldingen van de elizabethaanse knopen die ze tijdens haar promotieonderzoek was tegengekomen. Knopen die zich in het Museum of London bevonden...

Ze draaide de archiefhoes om en bewonderde de pezige ledematen en losse vlechten. Beide meisjes hadden donker haar en kuiltjes in de wangen, net als Essie, Kate en alle Kirby-telgen. Zou Noah met zulke kuiltjes in zijn mollige wangetjes zijn opgegroeid? De pijn schoot door merg en been vanwege het babyjongetje dat nooit het levenslicht had mogen aanschouwen. Ze veegde met haar handpalmen de tranen weg en bekeek de kleine meisjes aandachtig.

Kate had de tekeningen tussen Essies persoonlijke papieren gevonden, in de archiefkasten die bij de erfenis van het herenhuis waren meegekomen. Kate's ouders hadden die schetsen afgedaan als weinig meer dan Essies persoonlijke krabbels. Ze waren tenslotte allemaal dwars over kolommen heen gekrast, als haastige tekeningetjes in een boekhoudboek. Essie had erop gestaan om de boekhouding te doen van de jonge scheepvaartmaatschappij die zij en haar man waren begonnen. Kate's ouders hadden de schetsen willen weggoien, maar Kate kon het niet over haar hart verkrijgen er

afstand van te doen. Ze vond het heerlijk zich voor te stellen hoe haar toen nog jonge overgrootmoeder op een rustig moment wat tekeningetjes in de marges zat te krabbelen, haar wilde krullen achter haar oren in toom gehouden, met naast haar een kop dampende Ierse thee, uitkijkend over de drukke scheepswerven.

Toen ze de ping van een binnenkomende e-mail hoorde, legde Kate de tekeningen neer en klikte op haar computerscherm. De mail was van Jane met, zoals beloofd, een aantal bijlagen. Kate opende ze een voor een en scrolde door een reeks krantenknipsels uit 1914, die een juwelenexpositie aankondigden in het onlangs vernieuwde Museum of London.

EXPOSITIE ANTIEKE JUWELEN IN HET MUSEUM OF LONDON

Onschatbare collecties uitgebreid met geheime verzameling elizabethaanse of jakobijnse sieraden

MYSTERIEUZE JUWELENSCHAT

Het is een en al romantiek wat de klok slaat in het Museum of London

GEHEIM ONTHULD

Begraven schatten van Londen

KOSTBAARHEDEN ONTDEKT IN HET CENTRUM VAN LONDEN

Buitengewone ontdekking door werklui

Ze las de knipsels vluchtig door, zag de beschrijvingen van de mediagekte en de zich verdringende mensenmenigten bij het museum. Ze pakte haar telefoon en belde haar redacteur.

‘Hoi Jane. Ik zit de artikelen over de tentoonstelling in 1914 te bekijken. Bedankt voor het doorsturen.’

‘Mooi zo! Je ziet wel dat ze zich op de vlakte hielden over de details van de ontdekking.’

‘Ik dacht dat de juwelen in 1912 waren gevonden? Ik vraag

me af waarom het twee jaar heeft geduurd voordat de vondst bekend werd gemaakt.’

‘Wie zal het zeggen? Ik hoop dat jij daar iets nieuws over weet te ontdekken.’

Kate leunde in haar stoel naar achteren en scrolde nogmaals door de knipsels, vergat bijna dat ze aan de telefoon zat, tot ze Jane hoorde vragen: ‘Dus je gaat naar Londen? Ik moet het nu weten...’

‘O!’ Hoe verleidelijk was het om onderzoek te kunnen doen naar de herkomst van de mysterieuze Cheapside-juwelen, en – ze wierp nogmaals een blik op haar overgrootmoeders schets van de broche of knoop – misschien kreeg ze dan de gelegenheid om ook nog een klein persoonlijk onderzoekje te doen. ‘Oké,’ zei ze. ‘Ik doe het.’

‘Fantastisch.’ Jane klonk opgelucht. ‘Professor Wright is maandagochtend om negen uur beschikbaar om de zaken met je door te nemen, evenals de fotograaf. Red je dat?’

‘Natuurlijk, bedankt.’ Kate wilde nog vragen wie de fotograaf was, maar Jane onderbrak haar.

‘Maandag dus... Negen uur in het Museum of London. Mail me je paspoortgegevens, dan zorg ik dat mijn secretaresse je vlucht en een hotel in de buurt van het museum boekt. Kies een handvol representatieve stukken. Zit erbovenop. Ik wil de herkomst weten. Je hebt een maand de tijd.’

‘Maar, Jane, niemand weet de herkomst van –’

‘Precies. Ik wil dat je verhalen onthult die niemand anders heeft.’

Verschenen van Kirsty Manning:

Een ketting van jade
De verloren ring

Eerste druk juli 2022

Oorspronkelijke titel *The Lost Jewels*

Oorspronkelijke uitgever Allen & Unwin

Copyright © Osetra Pty Ltd 2020

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Fanneke Cnossen

Omslagontwerp Splendid Grafisch Ontwerp

Omslagillustratie vrouw: © Arcangel/Ildiko Neer, achtergrond © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 5316 7

ISBN e-book 978 90 261 5317 4

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.